

L'INTRANSIGENT

NÚMERO SOLT
Val 15 cènts.
Subscripció trimestral, 1'50

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS
(ADHERIT A LA "UNIO CATALANISTA")

Redacció i Administració
Canuda, 14, pral.
CIUTAT

Intransigents, sí; El màrtir d'Irlanda però amb nosaltres mateixos

Arreu del món, però en major grau en el nostre dissortat país, el mot «polític» és encubridor de concupiscències i falsedats, serveix per a enlairar nul·litats, i proporciona afers insospitats.

Els «polítics», doncs, tenen d'ésser transigents amb moltes coses.

Nosaltres, els que entenem no ésser polítics, amb tot i aspirar a que la Pàtria es governi—per a qual funció cal fer política,—tenim deure d'ésser intransigents.

Mes, veu's-aquí que l'intransigència la podem entendre de dues maneres: intransigència amb els altres, la primera; intransigència amb nosaltres mateixos, la segona.

Jo entenc que l'intransigència no la tenim de practicar tant amb els altres, com amb nosaltres mateixos.

Perquè si ens mostrem, per exemple, intransigents amb els «polítics», ens col·loquem—encara que antitèticament—al nivell dels «polítics». En efecte: aquests, són transigents amb els altres per tal d'abastar ço que pretenen: enlairaments, honors, preeminències, profits personals.

A nosaltres, l'intransigència amb els polítics o amb tots els altres homes que no siguin nosaltres mateixos, no ens pot conduir a res de bo per a la Pàtria, única finalitat que devem perseguir i assolir. Ells, que facin el que vulguin; no ens ha d'interessar.

La sola cosa que hem de curar, és d'ésser intransigents amb el propi procedir. I sovint podem constatar que no ho hem fet. En qual cas, hem incorregut en un doble manament: el de canviar l'actuació per haver transigit amb nosaltres mateixos; i el d'haver donat exemple de transigència als companys, alguns dels quals tal vegada no haurien claudicat, això és, no haurien transigit amb sí mateixos si no haguessin rebuda la mala lliçó o el mal exemple nostre.

Als «polítics» no els fan por els intransigents respecte d'ells. Els «polítics» saben abastament que aquesta mena d'intransigència s'esborrarà quan ells vulguin, fascinant amb discursos o amb escrits, preparant campanyes que semblin apropiades de l'ideal o de la consecució de l'ideal.

Els, els «polítics», poden, demés, fer com el mentider qui, a còpia de dir-ne, acaba per créure's les pròpies mentides.

I tot, perquè són transigents amb ells mateixos.

Als «polítics», el que els espanta i els desorienta, és trobar homes «intransigents», «auto-intransigents». Perquè saben del cert que no els creurán; saben de cert que seguirán en llur lloc, fermes, sostenint la veritat que no es torç ni es canvia, perquè la veritat és una i és intransformable.

I la «auto-intransigència» també espanta i desorienta als enemics de l'ideal; perquè coneixen que, tard o d'hora, fructificarà aquella llevor.

Tots els ideals polítics, religiosos, socials, han tingut i tindran màrtirs. Tots els màrtirs han anat i aniran al sacrifici sabent del cert que molts dels companys qui s'erem compromesos a executar allò mateix a què ells s'obligaren, auto-transigint no ho han complert o no ho compliran. Mes, els màrtirs no són intransigents amb els altres, ni veient-ne les defeccions; però són intransigents amb sí mateixos i arriben on s'han proposat arribar.

Si un jutge té el deure de castigar quan veu certa la culpabilitat de l'acusat, i perdona o atenua la pena, és transigent amb el pròxim, culpable i tot.

Si, en canvi, té el deure de perdonar o d'atenuar el càstig perquè no són prou clares les proves de culpabilitat de l'acusat, i per pressions estranyes, o per interessos, o per «política», castiga desmesuradament, és «intransigent» amb l'acusat, però és «transigent» amb sí mateix.

I ja veieu que la transigència i la intransigència amb l'altre i amb sí mateix, respectivament, del primer cas, ambdues són honorades; mentres que l'intransigència amb l'altre i la transigència amb sí mateix, del segon cas, són detestables, deshonorades i deshonorades a més no poder.

Siguem, doncs, transigents amb els altres; intransigents amb nosaltres mateixos.

I assabentem-nos de que aquesta auto-intransigència ens té d'allunyar tot profit material i d'orgull personal; que sols pot proporcionar-nos sacrifici, desilusió, disgust; però que'ns farà fruit el goig íntim de la nitidesa de consciència i de que l'ideal podrà ésser mantingut en la seva integral puresa que, un dia o un altre, el farà fructificar perquè, com la Veritat, té d'imposar-se.

VICENS A. BALLESTER

El màrtir d'Irlanda

La situació en què es troba el Lord-battle de Cork en posar a la màquina L'INTRANSIGENT, és força greu, més no voldriem pas que a hores d'ara En Mac-Sweeney fos mort.

No esperem els de L'INTRANSIGENT l'hora de la mort del martre irlandès, no fem com molts de periòdics que ja tenen el retrat del noble *Sin-feiner* per a homenatjar-lo quan sigui mort; nosaltres volem la seva llibertat, i si no es fa així, farem tot quant sigui necessari per a poguer fer declarar el *boicot* als productes d'Anglaterra.

UNIVERSITAT

El primer d'Octubre o l'apertura de curs

Aquell dia les arnes varen tenir un gran susto, en el millor del seu són varen veures llençades a l'espai. Les criades dels nostres catedràtics espolsaven la toga al baleó i respallaven el casquet molçut. Fins alguna amb *amor* va treure llustre a alguna altra quincalleria. Quina magnificència! Quins discursos pronunciats amb la *armoniosa lengua!* Sobretot aquells senyors catedràtics de la U. M. N. estaven en el seu element. Són gent de *protocolo*, *seremoniosos*, i el dia de l'apertura de curs, era qüestió de deixar en bon lloc la

españolísima Universidad, portant ben lluentes les sabates i portant amb marcialitat i moviments esbelta la simbòlica toga. Llástima que no tinguin dret a lluir espasa o llança. Quant menys, en lloc del casquet, que no'ls afavoreix gens, se'ls permetés portar un casc amb «llorón» i tot. Això aniria bé, al menys faria guerrer, i els senyors catedràtics de la U. M. N., que'n són tant, podrien demostrar ser-ne més. Tindríem que proposar-ho al Ministre d'Instrucció Pública.

Després, com cada any, anem a sentir les «lloríques» explicacions. Badallem i esperem Nadal: no pels turróns, sino... per fer festa.

MANUEL CISA I DETRELL